

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/471/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111244911
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1111244911.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci žalobkyne: W.. S. Q., Z. H. XX, I. E., zastúpenej: FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom Radlinského č. 2, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Národnou bankou Slovenska, so sídlom Imricha Karvaša č. 1, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 17. februára 2014, č. k. 4C 214/2011-81, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 17. februára 2014, č. k. 4C 214/2011-81 zamietol súd prvej inštancie žalobu; ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému zaplata sumy 3.231,10 eur príslušenstvom, titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska (ďalej len "NBS") pri vykonávaní bankového dohľadu nad činnosťou PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKEJ INVESTÍCIE (ďalej len "PDSI alebo Družstvo") a obchodníka s cennými papiermi (ďalej aj "OCP"); zamietol návrh žalobkyne na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že Úrad pre finančný trh rozhodnutím zo dňa 21. 3. 2002 schválil Družstvu prospekt investície. Dňa 2. 6. 2008 uzavrelo Družstvo s OCP zmluvu o riadení portfólia, podľa ktorej sa OCP, ako obhospodarovateľ, zaviazal riadiť portfólio Družstva, ako jeho klienta, v súlade so schváleným prospektom investícií a jeho dodatkami, čo v sebe zahŕňalo hospodárenie s portfóliom klienta na základe rozhodnutia obhospodarovateľa, sledovanie a vyhodnocovanie spravovaného portfólia, obstarávanie predaja cenných papierov z portfólia klienta, uschovávanie a správu cenných papierov, optimalizáciu portfólia, poskytovanie konzultácií a finančných analýz; OCP sa súčasne zaviazal zabezpečiť mieru zhodnotenia portfólia klienta vo výške 8% ročne. Rozhodnutím NBS zo dňa 8. 1. 2008, č. OPK-9750/3/2007 bola, na základe kontroly vykonanej v roku 2007, uložená OCP pokuta vo výške 500.000,- Sk za porušenie v rozhodnutí špecifikovaných ustanovení zákona č. 566/2001 Z. z., Banková rada Národnej banky Slovenska v konaní o rozklade predmetné prvostupňové rozhodnutie rozhodnutím zo dňa 7. 5. 2008, č. GUV-841/2008, zrušila a vrátila vec na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Následne NBS rozhodnutím zo dňa 20. 8. 2008, č. OPK-9750-5/2007, uložila OCP opätovne pokutu, a to vo výške 300.000,- Sk za porušenie ustanovení § 54 ods. 2, § 73 ods. 1 písm. a/, § 74 ods. 1, ods. 7 písm. b/ zákona č. 566/2001 Z. z.. Medzičasom NBS rozhodnutím zo dňa 22. 4. 2008, č. OPK-2744-5/2007-PLP zmenila obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb udelené rozhodnutím zo dňa 22. 04. 2003 a povolila mu aj poskytovanie investičnej služby podľa § 6 ods. 1 písm. d) v spojení s § 5 ods. 1 písm. a/, b/, a c/ zákona č. 566/2001 Z.

z., s obmedzením podľa § 59 ods. 3 tohto zákona a poskytovanie investičných služieb, investičných činností a vedľajších služieb podľa § 6 ods. 1 a 2 v spojení s § 5 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z. v špecifikovanom rozsahu. Po obdržaní výpovede OCP zo zmluvy o riadení portfólia z 30. 3. 2010 požiadalo Družstvo listom z 15. 4. 2010 NBS o preskúmanie postupu obchodníka s cennými papiermi a o výkon dohľadu na mieste dôvodiac, že výpoveďou zmluvy sa Družstvo dostalo do zložitej situácie, pretože OCP zabezpečoval pre Družstvo odbyt výrobkov, Družstvo muselo pozastaviť prijímanie nových členských vkladov od existujúcich alebo nových členov, ako aj pozastaviť vyplácanie vyrovnacích podielov pre vystupujúcich členov, vyplácanie deklarovaných výnosov z prijatých členských vkladov a ostatných peňažných súm prijatých od svojich členov. Družstvo poukázalo na rozsiahlu majetkovú škodu, ktorú mu mal OCP spôsobiť pri plnení zmluvy, a ktorá podľa predbežnej kalkulácie dosahovala sumu viac než 20 miliónov eur. Ďalším listom zo dňa 23. 4. 2010 požiadalo Družstvo NBS o zjednanie nápravy v činnosti OCP, pretože tento si neplnil svoje základné povinnosti voči Družstvu, ako subjektu dohliadanému zo strany NBS, spočívajúce v zabezpečení zhodnotenia finančných prostriedkov jemu zverených do správy. NBS vydala dňa 12. 7. 2010 rozhodnutie o predbežnom opatrení, č. ODT-8305/2010, ktorým uložila OCP povinnosť zdržať sa nakladania s majetkom klientov, ktorý mu bol zverený bez písomného súhlasu NBS, keďže na základe oznámenia klientov, najmä Družstva, vzniklo dôvodné podozrenie z možného poškodenia klientov OCP. Rozhodnutím zo dňa 21. 12. 2010, č. ODT-8305-5/2010 NBS odobrala OCP povolenie na poskytovanie investičných služieb z dôvodov podľa § 156 ods. 2 písm. a/, § 55 ods. 7, 9, § 85 ods. 2 v spojení s § 84 ods. 1 písm. b/, § 76 ods. 2 a § 77 ods. 7 zák. č. 566/2001 Z. z. Správnosť predmetného rozhodnutia potvrdila v konaní o rozklade Banková rada NBS rozhodnutím z 01. 03. 2011, č. GUV-274/2011. NBS rozhodnutím z 26. 8. 2010, č. OPK-5664/1-5/2010 zastavila konanie začaté na žiadosť Družstva o schválenie dodatku k prospektu investície z dôvodu, že i napriek poskytnutiu dodatočnej lehoty na odstránenie nedostatkov žiadosť neobsahovala náležitosti stanovené zákonom. Správnosť rozhodnutia potvrdila Banková rada NBS rozhodnutím zo 7. 12. 2010, č. GUV-1744/2010. V poradí ďalším rozhodnutím zo dňa 30. 5. 2011, č. ODT-10890-4/2010 NBS zakázala Družstvu, ako vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, predaj majetkových hodnôt z dôvodu porušenia ustanovenia § 129 ods. 3 v spojení s § 128 ods. 1 písm. b/, c/, h/ zákona č. 566/2001 Z. z. a § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. tým, že zmenou skutočností, uvedených v prospekte investície, Družstvo tento prospekt nedodržovalo. NBS sa pritom dozvedela, že u Družstva nastali také zmeny, pre ktoré sa prospekt investície stal neaktuálny a Družstvo neurobilo žiadne kroky k náprave a k tomu, aby stav Družstva uviedlo do súladu s údajmi v prospekte investície. NBS zistiť pri výkone dohľadu na diaľku niektoré skutočnosti nasvedčujúce tomu, že neznámym páchatelom bol spáchaný skutok, ktorý by mohol naplniť znaky skutkovej podstaty trestného činu, podala dňa 27. 7. 2010 trestné oznámenie. Listom z 26. 4. 2007 požiadala NBS v zmysle § 35 ods. 1 zák. č. 747/2004 Z. z. v spojení s § 126 ods. 5 zák. č. 566/2001 Z. z. Družstvo o predloženie a) všeobecnej informácie o investičnej stratégii a štruktúre aktív Družstva a kto aktíva spravuje, b) štruktúry majetku Družstva k 31. 12. 2005 a 31. 12. 2006 s rozčlenením na investičné nástroje, peňažné prostriedky na bankových účtoch, ostatné aktíva a štruktúry záväzkov Družstva, c) zoznamu všetkých obchodov, ktorými boli do majetku družstva nakúpené a z majetku predané investičné nástroje a iné cenné papiere za rok 2005 a 2006 s informáciou, akým spôsobom boli obchody vykonávané. Na túto žiadosť reagovalo Družstvo listom z 9. 5. 2007, pričom spolu s listom zo dňa 20. 08. 2007, predložilo auditorskú správu a konsolidovanú účtovanú závierku za rok 2006. Družstvo reagovalo dňa 2. 6. 2008 i na žiadosť o odstránenie nedostatkov náležitostí polročnej správy za I. polrok 2007 a dňa 8. 9. 2008 vo vzťahu k polročnej finančnej správe za polrok 2008. Podľa zápisu z prerokovania problémov a nezrovnalostí z 24. 8. 2007, NBS z predložených údajov o majetkovej štruktúre Družstva zistila, že majetok vložený do investičných nástrojov Družstva je tvorený podielmi v družstvách EDSI, KPDSI a DDSI a na 98,85% podielom zmenkami emitenta CI HOLDING, a. s.. Keďže v zmysle prijatej investičnej stratégie v prospekte investície by angažovanosť voči jednému emitentovi nemala prekročiť 30% podielu na celkových aktívach vyhlasovateľa verejnej ponuky a podiel emitenta CI HOLDING, a. s. na celkových aktívach predstavovala 91,45%, Družstvo v tomto smere nedodržovalo prospekt investície. NBS preto považovala za vhodné, aby sa v aktívach Družstva nachádzali finančné nástroje aj iných subjektov, ako subjektov nachádzajúcich sa v skupine CI HOLDING, a. s., z dôvodu rozloženia investičného rizika. Za týmto účelom odporučila NBS zosúladiť štruktúru aktív Družstva podľa schváleného prospektu investície najneskôr do 31. 12. 2007 a Družstvo sa zaviazalo zaslať písomné stanovisko o spôsobe riešenia daného stavu do 15. 10. 2007. Splnomocnený zástupca Družstva, W. Y. K., v liste zo dňa 10. 10. 2007 uviedol, že zo strany Družstva nedošlo k porušeniu zákona, ani prospektu investície, pretože znenie prospektu investície umožňovalo rozloženie

finančných nástrojov v portfóliu aj tak, že sa v ňom budú nachádzať iba finančné nástroje jedného emitenta; v rámci systému fungovania Družstva zodpovedal daný stav dlhoročnej finančnej spolupráci medzi spoločnosťami CI HOLDING, a. s., jej dcérskymi spoločnosťami a družstvami a jeho narušenie by mohlo spôsobiť značné škody. Následne Družstvo listom zo dňa 29. 1. 2008 informovalo NBS, že od 1. 1. 2008 nakupuje do portfólia vždy tri zmenky od troch samostatných právnych subjektov, namiesto doterajšej jednej zmenky jedného emitenta, ktoré opatrenie zabezpečí súlad v rozložení investičného rizika so schváleným znením prospektu investície. Ďalej v rámci zisťovania skutkového stavu zistil, že Okresný súd Bratislava I uznesením z 11. 4. 2011, č. k. 3K/95/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5. 5. 2011, vyhlásil konkurz na majetok Družstva ako úpadcu a do funkcie správcu bol ustanovený W. W. Y.. Aplikujúc ust. § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1 a § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci na vykonaných dokazovaním zistený skutkový stav veci, dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní nepreukázala vznik škody a ani nesprávny úradný postup NBS vo vzťahu k Družstvu. Vychádzal z ustálenej súdnej judikatúry, podľa ktorej nárok na náhradu škody podľa zák. č. 58/1969 Zb., ako aj podľa zák. č. 514/2003 Z.z. môže byť v občianskom súdnom konaní úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť upokojenie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi iným titulom, napr. titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Preto, ak má žalobkyňa pohľadávku voči subjektu, ktorý ju získal ako prospech a má povinnosť tento prospech vydať, resp. kým nepreukázala bezúspešné domáhanie sa úhrady pohľadávky voči dlžníkovi, nie je daný zákonný predpoklad zodpovednosti štátu, či už podľa zák. č. 58/1969 Zb. alebo zák. č. 514/2003 Z.z., a tým ani predpoklad existencie škody (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cz 110/84). Žalobkyňa sa preto musí domáhať zaplatenia svojej pohľadávky voči Družstvu, ktoré je vo vzťahu k nemu v pozícii dlžníka/povinného, resp. osoby, ktorá je povinná žalobkyni vydať získaný prospech v podobe vyrovnacieho podielu. Aj napriek tomu, že žalobkyňa si uplatnila pohľadávku voči Družstvu v konkurze vyhlásenom na majetok Družstva, v čase rozhodovania nepreukázala bezúspešnosť uplatňovania svojich práv voči Družstvu. S poukazom na vyjadrenie správcu konkurznej podstaty úpadcu konštatoval, že nie je možné ustáliť majetok úpadcu - Družstva, s ktorým bola žalobkyňa v záväzkovom vzťahu, a z ktorého majetku by mala byť uspokojená jej pohľadávka, uplatňovaná i v prebiehajúcom konaní, titulom náhrady škody za nesprávny úradný postup. Poznamenal, že žalobkyňa nepodala ani žalobu proti členom predstavenstva Družstva alebo kontrolnej komisii Družstva v zmysle § 251 ods. 2, § 243a ods. 4 a § 244 ods. 8 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti dodal, že žalobkyňa si mala primárne uplatňovať svoj nárok voči Družstvu, resp. voči členom jeho predstavenstva a kontrolnej komisii, a až v prípade bezúspešnosti vymoženia predmetnej pohľadávky by do úvahy prichádzalo uplatňovanie náhrady škody voči štátu (v prípade preukázania zodpovednosti žalovaného za škodu), navyše, žalobkyňa v konaní nepreukázala ani skutočnosť, či vystavenú zmenku predložila Družstvu na vyplatenie a s akým výsledkom. Z tohto dôvodu nemohol v rozhodnom čase (§ 154 O.s.p.) ustáliť, či a najmä v akej výške vznikla žalobkyni škoda, a preto považoval návrh za predčasne podaný. K rozhodnutiu NS ČR sp. zn. 29Cdo 4968/2009, na ktoré poukazovala žalobkyňa, uviedol, že jeho závery sú pre daný prípad neaplikovateľné, nakoľko konkurzné konanie v danej veci nie je ukončené a vzhľadom na jeho stav nemožno jednoznačne konštatovať vylúčenie možnosti uspokojenia pohľadávky žalobkyne ako prípadného veriteľa v rozsahu, v akom sa v prebiehajúcom konaní domáha náhrady škody. Za preukázaný nepovažoval ani nesprávny úradný postup, ktorý mal podľa žalobkyne spočívať v 1/ oneskorenom zistení neaktuálnosti údajov, zahrnutých do prospektu investície, a tým neplatnosti prospektu investície a následnom oneskorení zakázania činnosti Družstva, 2/ prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zisteníach v prerokovaní nedostatkov podľa zápisu z 24. 08. 2007 a v 3/ prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka pri činnosti voči Družstvu. V tejto súvislosti sa stotožnil s argumentáciou žalovaného v konaní a poukázal na to, že dohľad NBS nad činnosťou Družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, bol regulovaný zákonom č. 566/2001 Z. z. v obmedzenom rozsahu, spočívajúcom v kontrole povinností uložených vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt zákonom (zverejnenie schváleného prospektu investície pred začatím verejnej ponuky, plnenie informačných povinností, predloženie na posúdenie oznámenia o verejnej ponuke majetkových hodnôt, dodržiavanie ust. § 126 ods. 5 zák. č. 566/2001 Z. z.). K takým povinnostiam patrila od 1. 1. 2009 i povinnosť aktualizácie prospektu investície podľa § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. a od 1. 6. 2010 povinnosť dodržiavania prospektu investície podľa § 129 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z.. V prípade novej významnej skutočnosti, vecnej chyby alebo nepresnosti týkajúcej sa údajov zahrnutých do prospektu investície, ktorá by mohla ovplyvniť správne hodnotenie majetkových hodnôt, malo Družstvo tieto uviesť v dodatku prospektu investície. Povinnosť aktualizácie

prospektu investície sa vzťahovala primárne na Družstvo, ktoré malo v takom prípade vypracovať dodatok prospektu investície a predložiť ho na schválenie NBS. Ak štatutárny orgán Družstva nesplnil povinnosť a o nových významných skutočnostiach nepredložil dodatok k prospektu investície, NBS mohla tieto skutočnosti zistiť až s určitým časovým odstupom, najmä pri plnení zákonom uloženej periodickej informačnej povinnosti Družstva. Nemožno opomenúť, že štatutárny orgán Družstva počas celej doby verejnej ponuky zodpovedal za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície (§ 128 ods. 1 písm. h) zákona č. 566/2001 Z. z.), pričom schválenie prospektu investície nemalo za následok aj schválenie zmluvy o riadení portfólia, ktorá bola zaradená do zoznamu zmlúv, zabezpečujúcich odbyť výrobkov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu poskytovaných služieb, ktoré poskytuje (§ 128 ods. 1 písm. a/ bod 10 zákona č. 566/2001 Z. z.); NBS totiž nemala právomoc vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva. Družstvo až do 15. 4. 2010, kedy požiadalo o preskúmanie postupu obchodníka s cennými papiermi, nesignalizovalo NBS zhoršenie jeho finančnej situácie, príp. nedostatky v činnosti OCP. Pri výkone dohľadu na mieste samom od 20. 4. do 6. 5. 2010 NBS zistila zmeny v údajoch v prospekte investície, ktoré by mohli ovplyvniť hodnotenie majetkových hodnôt, s následkom neaktuálnosti prospektu investície, nie však jeho neplatnosti, pretože zo žiadnych ustanovení zák. č. 566/2001 Z. z. nevyplýva neplatnosť prospektu investície pre neaktuálnosť jeho údajov (tá sa vzťahuje len na prospekt cenných papierov podľa § 123 zákona č. 566/2001 Z. z.). NBS vyzvala Družstvo na predloženie žiadosti o schválenie dodatku prospektu investície. Ako vyplýva z rozhodnutia NBS 26. 8. 2010, č. OPK-5664/1-5/2010, Družstvo predmetnú žiadosť NBS síce predložilo, táto však neobsahovala všetky náležitosti podľa zák. č. 747/2004 Z. z., pričom rovnaké nedostatky mal aj dodatok prospektu investície v zmysle zák. č. 566/2001 Z. z., a tieto neboli i napriek viacnásobnému predĺženiu lehoty na doplnenie žiadosti a dodatku odstránené a konanie bolo zastavené. Medzičasom NBS iniciovala konanie o uložení sankcie podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. za porušenie ustanovení § 129 ods. 3 citovaného zákona, ktoré ukončila vydaním rozhodnutia z 30. 5. 2011 č. ODT-10890-4/2010, ktorým zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt. Je teda zrejme, že NBS konala v rámci svojich oprávnení stanovených zákonom, preto v tomto smere nedošlo z jej strany k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, spočívajúci v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zisteníach v prerokovaní nedostatkov podľa zápisu z 24. 8. 2007, zdôraznil, že predmetom konania je nesprávny úradný postup NBS, a nie OCP; preto v priamej príčinnej súvislosti s ním mohla vzniknúť škoda len Družstvu a nie žalobkyni, ktorá nebola v žiadnom záväzkovom ani inom vzťahu s OCP. Účastníkom takého vzťahu, vzniknutého na základe zmluvy o riadení portfólia, bolo len Družstvo a z tohto právneho vzťahu vyplývali práva a povinnosti len jeho účastníkom. Dohľad NBS bol limitovaný zákonom č. 566/2001 Z. z. a vzhľadom na to sa informácie a podklady, ktoré mala NBS zisťovať v rámci predmetu dohľadu podľa § 135 ods. 2 a § 137 ods. 2 zák. č. 747/2004 Z. z. vzťahovali výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu, v danom prípade Družstvu - ako vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt so zohľadnením jemu zákonom vymedzených povinností. Zákon Družstvu neukladal povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizika, prípadne krytia rizika. NBS na základe údajov o štruktúre majetku Družstva k 31. 12. 2005 a k 31. 12. 2006 síce zistila nedostatky v oblasti dodržiavania prospektu investície, avšak podľa právnej úpravy platnej v období roka 2007, nemohla uložiť Družstvu sankciu, pretože povinnosť dodržiavať prospekt investície sa v tom čase na vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nevzťahovala. NBS, ako štátny orgán, ktorého činnosť je všeobecne regulovaná článkom 2 ods. 2 Ústavy SR, nemohla konať nad rámec, rozsah a spôsob stanovený zákonom, a preto zistené nedostatky a nezrovnalosti v činnosti Družstva prerokovala na stretnutí s členmi štatutárneho orgánu Družstva dňa 24. 8. 2007 a súčasne dala odporúčania na nápravu tohto stavu. NBS v danom období (po 24. 8. 2007) nemohla pristúpiť k uloženiu peňažnej sankcie, pozastaviť alebo zakázať predaj majetkových hodnôt za nedodržiavanie prospektu investície podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z., ktoré oprávnenia použila pri zistení neaktuálnosti prospektu investície po 1. 6. 2010. Z listinných dôkazov bolo zrejme, že NBS sledovala aj činnosť obchodníka s cennými papiermi, pričom nebolo jej povinnosťou informovať Družstvo o výsledných zisteniach. Zákon č. 747/2004 Z. z. o dohľade totiž v § 2 ods. 2 ustanovuje, že dohľad nad dohliadanými subjektmi je neverejný a konanie pred NBS vo veciach dohľadu rovnako neverejný; preto je účastníkom konania v konaní o uložení pokuty alebo inej sankcie alebo opatrenia na nápravu len dohliadaný subjekt alebo iná osoba, ktorej sa má pokuta, prípadne sankcia uložiť. Navyiac, vzhľadom na záväzkový vzťah medzi OCP a Družstvom, založený zmluvou o riadení portfólia, bolo primárne povinnosťou Družstva, ktoré malo všetky dostupné informácie o činnosti obchodníka, aby zabezpečilo priamu kontrolu plnenia jeho povinností a dohľad nad jeho činnosťou voči Družstvu. V tomto smere potom nemožno zanedbať ani povinnosti samotnej žalobkyne, ktorá sa ako člen Družstva mala aktívne a včas zaujímať o svoje práva

a ich výkon voči Družstvu a jeho orgánom a zamedziť tak znehodnoteniu, príp. nevykonalosti svojich majetkových a iných práv súvisiacich s Družstvom. Na základe vyššie uvedeného posúdil nárok žalobkyne ako nedôvodný a v celom rozsahu ho zamietol, keď v konaní nepreukázala vznik škody, nesprávny úradný postup, a tým ani vznik príčinnej súvislosti medzi škodou a postupom, teda základné predpoklady vyodenia zodpovednosti žalovaného za škodu, ako aj podmienok pre priznanie náhrady škody. S poukazom na § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie nevyhovel žiadosti žalobkyne o podanie prejudiciálnej otázky na Súdny dvor Európskej únie a jej návrh zamietol. Konštatoval, že v prejednávanej veci neprináleží konajúcemu súdu povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku vyvolanú žalobkyňou Súdnemu dvoru, nakoľko sa nejedná o súd rozhodujúci v poslednom stupni, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok a nejde tu ani o posúdenie platnosti ustanovenia práva Únie, ale výlučne o otázku výkladu práva Európskej únie, resp. jeho porušenia. V danom prípade tak nebolo potrebné skúmať naplnenie niektorej z výnimiek zbavujúcich súdny orgán povinnosti položiť prejudiciálnu otázku. Nakoľko súdu ostala fakultatívna možnosť rozhodnúť o položení /nepoložení prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, skúmal potrebnosť a odôvodnenosť jej položenia/ nepoloženia. Uviedol, že predmetom konania o prejudiciálnej otázke pred Súdnym dvorom Európskej únie môžu byť len dva typy prejudiciálnych otázok. Otázky týkajúce sa výkladu únieových právnych aktov alebo otázky týkajúce sa platnosti únieových právnych aktov. Súdny dvor nerozhoduje ani o sporných skutkových otázkach konania pred národným súdom, ani o výklade alebo aplikácii vnútroštátneho práva. Po posúdení návrhu žalobkyne na predloženie navrhovaných prejudiciálnych otázok dospel k záveru, že tento je nedôvodný, nakoľko odpoveď na požadované otázky nemá bezprostredný súvis s prebiehajúcim konaním, v tom zmysle, že by ho determinovala po právnej stránke. Predmetom tohto konania je náhrada škody, ktorá mala byť žalobkyňi spôsobná údajným nesprávnym úradným postupom žalovaného, keď tento údajne nevykonal riadne a odborne dohľad nad Družstvom, ako vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt a Obchodníkom s cennými papiermi a neprijal vhodné opatrenia, aby zabránil škode žalobkyňi na majetku. Nestotožnil sa s názorom žalobkyne, že inštitút verejnej ponuky majetkových hodnôt je zjavne totožný s inštitútom verejnej ponuky cenných papierov, vzhľadom na to, že tieto inštitúty sú upravené rôznymi predpismi Európskej únie a sú upravené a zadefinované v rôznych zákonných ustanoveniach právneho poriadku Slovenskej republiky, pričom úprava verejnej ponuky majetkových hodnôt bola zavedená do právneho poriadku SR preto, aby upravila podmienky činnosti už existujúcich podnikateľských subjektov, na ktoré sa verejná ponuka cenných papierov nevzťahovala a ani nevzťahuje z dôvodu ich rozdielneho zadefinovania, ktoré zohľadňuje i rozdielne investičné stratégie a metódy podnikania pri verejnej ponuke majetkových hodnôt v porovnaní s podnikaním pri verejnej ponuke cenných papierov na základe zverejneného prospektu cenných papierov. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnému žalovanému nepriznal, pretože si ich neuplatnil a v konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku, do výroku o zamietnutí návrhu vo veci samej, podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bolo jej návrhu vyhovené, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého inštancie na ďalšie konanie dôvodiac tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), súd prvého inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Namietala, že súd prvého inštancie nezohľadnil, že Národná banka Slovenska nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, keď základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo, a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t. j. že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Uviedla, že sa spoliehala na riadny výkon dohľadu zo strany Národnej banky Slovenska, pretože nemohla predpokladať, že dohľad nad prospektom investície je podľa Národnej banky Slovenska len formálny, resp. že takýto je jeho obsah podľa výkladu žalovaného, pretože zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad prospektom investícií nedefinoval. Postup Národnej banky Slovenska bol preto svojvoľný v neprospech každého, ktorý sa na žalovaného z hľadiska stability a ochrany investície spoliehol. Argument žalovaného, že upozornil Družstvo, že vykonáva dohľad nad činnosťou Družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, podľa ustanovenia § 135 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, označila za úplne irelevantný, nakoľko nemohla mať o takto zúženom dohľade

orgánu vedomosť. Nesúhlasila so záverom súdu prvého inštancie, že neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou a porušením zákonných povinností Národnou bankou Slovenska spočívajúcom v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zákon č. 566/2001 Z. z.. Za obzvlášť nepochopiteľný považovala záver súdu prvého inštancie, že sa mala viac starať o svoje záležitosti v rámci zásady "právo patrí bdelym", nakoľko ku škode došlo v rámci porušenia zákonnej povinnosti banky vykonávať zákonom stanovené povinnosti dohľadu a nie v dôsledku toho, že nebola "bdelá", keď jej nepatrili ani zákonom stanovené právomoci dohľadu nad činnosťou Družstva, ani obchodníka s cennými papiermi, ktorými mohla zabezpečiť dodržiavanie zákona o cenných papieroch, resp. sankciami k dodržiavaniu zákona porušujúci subjekt donútiť. Dôvodila, že povinnosťou Národnej banky Slovenska podľa ustanovenia § 137 ods. 2 zákona o cenných papieroch je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností, pričom podľa ustanovenia § 135 ods. 1 zákona o cenných papieroch, ktorý platí v tomto znení už od 1.5.2007, Družstvo, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník s cennými papiermi, patrili k povinne dohliadaným subjektom zo strany Národnej banky Slovenska. Národná banka Slovenska mala preto zisťovať všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť ňou vydaných Družstvu (prospekt investícií vydaný Úradom pre finančný trh a následne pravidelne kontrolovaný Národnou bankou Slovenska) a obchodníkovi s cennými papiermi, pričom povinný zákonný dohľad zo strany Národnej banky Slovenska bol dokonca koncipovaný tak široko, že mala zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách ako tých, ktoré vyplývajú z povolení na činnosť, vrátane rizík, ktorým sú vystavené dohliadané subjekty a v rámci nich aj Družstvo činnosťou obchodníka, ako i vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu jej záujmov - ako klientov dohliadaných subjektov. Poukázala na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 7C 206/2011 bolo výpoveďou svedka R.. E. V., H., preukázané, že Národná banka Slovenska už v roku 2007 pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia má nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jediného emitenta, a to spoločnosti CI HOLDING, a. s., ktorá v tom čase akcionársky vlastnila obchodníka s cennými papiermi, z čoho vyplýva, že Družstvo malo všetky peňažné prostriedky od neho získané, investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom a Družstvom. Národná banka Slovenska sa po zistení o rizikovosti portfólia Družstva uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo po tomto vytknutí zo strany banky rozložené namiesto jednej do troch zmeniek, a to zmeniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING a. s., CI Reality, s.r.o. a GLOBAL production s.r.o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami CI HOLDING, a. s. Vo všetkých troch spoločnostiach bol navyše, či už členom predstavenstva alebo konateľom, R.. Y. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka s cennými papiermi. Národná banka Slovenska naďalej akceptovala stav, že celé portfólio Družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov s CI HOLDING, a. s., a obchodníkom a napriek tomu, že vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči obchodníkovi, v ktorom konštatovala, že obchodník s cennými papiermi vo svojej činnosti pre svojich klientov a v rámci nich aj výslovne pre Družstvo, porušil zákon o cenných papieroch vo viacerých podstatných ohľadoch. Ani po vydaní tohto rozhodnutia, okrem udelenej pokuty v sume cca. 10.000,-eur, nevyužila svoje kompetencie v zmysle zákona o cenných papieroch a neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia (predbežne alebo celkom zakázať činnosť obchodníkovi alebo Družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť obchodníkovi alebo udeliť sankcie priamo členom predstavenstva alebo obchodníka). Následné podcenenie situácie a umožnenie ďalšej činnosti Družstva aj obchodníka s cennými papiermi podľa nej tak vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti ňou vložených prostriedkov do Družstva, pričom banka svojou nečinnosťou a ľahostajným prístupom k svojim kompetenciám zapríčinila aj to, že už nemohla rozpoznať riziko svojej investície, resp. že túto investíciu jej banka svojím zanedbateľným dohľadom ani v minimálnej možnej miere neochránila. Poukázala tiež na to, že Národná banka Slovenska tým, že dňa 4.3.2011 obchodníkovi s cennými papiermi odňala licenciu na činnosť a Družstvu zakázala činnosť v roku 2011, potvrdila dlhodobé porušovanie zákona o cenných papieroch, z čoho vyplýva jej tolerovanie porušovania právnych predpisov minimálne od roku 2008 do roku 2011. Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 30. 5.2011, č. ODT-10890-4/2010, právoplatným dňa 18.7.2011, zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt z dôvodu neaktuálnosti prospektu investícií, pričom ustálila trvanie jeho neaktuálnosti až od mája 2010 účelovo, nakoľko údaje zahrnuté do prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom 2010, táto neaktuálnosť siahala späť k 31.12.2006, kedy došlo v sídle Národnej banky Slovenska dňa 27. 8.2007 k stretnutiu s poverenými členmi predstavenstva Družstva za účelom prerokovania nezrovnalostí a problémov v jeho činnosti a údaje o subjektoch, s ktorými je Družstvo majetkovo prepojené; údaje boli neaktuálne minimálne od 1.10.2009. Údaje o majetkových aktívach, ktoré sa majú

nadobudnúť z peňažných prostriedkov nadobudnutých na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt a základné strategické zámery podnikateľskej činnosti Družstva boli neaktuálne už k 31.12.2006, z čoho vyplýva, že Družstvo svojim konaním porušovalo ustanovenie § 129 ods. 3 v spojení s § 128 ods. 1 písm. b/, c/ a h/, § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch od 31.12.2006, avšak Národná banka Slovenska voči Družstvu úradne zasiahla až v máji 2011, kedy činnosť Družstva zakázala. Existujúce konkurzné konanie samo osebe nevyklučuje možnosť podať veriteľom, ktorý si prihlásil svoju pohľadávku do konkurzu, návrh na náhradu škody proti štátu a nerobí takýto návrh predčasným, nakoľko je povinnosťou súdu v konaní o náhradu škody skúmať, či aktuálny stav konkurzného konania objektívne vylučuje možnosť jej uspokojenia ako veriteľa v konkurznom konaní, prípadne v akom rozsahu, pričom súd pri tomto hodnotení dokonca nemá čakať až na konečné rozvrhové uznesenie konkurzného súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 11.4.2012, sp. zn. 29 Cdo 4968/2009), ale je povinný zohľadniť napr. správy ustanoveného správcu konkurznej podstaty o stave daného konkurzu. Žiadna platná právna norma preto neumožňuje vysloviť záver o predčasnosti podania návrhu, a to ani vtedy, ak doposiaľ nemala možnosť vymôcť plnenie od subjektu, ktorý jediný je podľa názoru žalovaného a prvostupňového súdu povinný jej dané plnenie vrátiť s tým, že ani zákon č. 514/2003 Z. z. nevyžaduje žiadne predchádzajúce vysporiadanie súkromnoprávných vzťahov; naopak pripúšťa regresnú náhradu. Ak by prebiehajúce konkurzné konanie vylučovalo podanie občianskoprávnej, či inej žaloby o náhradu škody, potom by zákon o konkurze a reštrukturalizácii fakticky suspendoval Občiansky zákonník, zákon o zodpovednosti za škodu, ako i Trestný zákon, a to až do doby právoplatného skončenia konkurzného konania. Súčasne by to znamenalo, že občianskoprávna zodpovednosť, zodpovednosť štátu, či trestnoprávna zodpovednosť je subsidiárna voči zodpovednosti úpadcu podľa zákona o konkurze. Z písomného vyjadrenia správcu konkurznej podstaty o stave konkurzu zo dňa 20.8.2013 vyplýva, že v konkurznej podstate nie sú žiadne prostriedky, celý majetok je tvorený hypotetickými pohľadávkami z neukončených súdnych sporov proti Národnej banke Slovenska, Garančnému fondu investícií, či poisťovni Chartis Europe a iným žalovaným. Aktuálny stav konkurzu preto vylučuje jej možnosť svoju pohľadávku z konkurzu uspokojiť. Taktiež namietala, že zo zápisníc o pojednávaní pred prvostupňovým súdom vyplýva, že listinné dôkazy vyžiadané prvostupňovým súdom, resp. predložené účastníkmi konania, neboli riadne vykonané spôsobom podľa § 129 ods. 1 O.s.p., s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.1.2012, sp. zn. 6 MCdo 11/2010.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že prvostupňový súd vo veci postupoval maximálne zodpovedne, vykonal rozsiahle dokazovanie za účelom spoľahlivého zistenia skutkového stavu veci, riadne zabezpečil listinné dôkazy aj z iných súdnych konaní v skutkovo a právne identických veciach, mal k dispozícii aj niekoľko právoplatných rozhodnutí Národnej banky Slovenska, z ktorých jej úradný postup podrobne vyplýval. Z jeho činnosti mu boli známe aj iné dôležité skutočnosti z dôvodu prebiehajúcich konaní v skutkovo a právne analogických veciach na súde prvého inštancie. Na základe správneho zistenia a posúdenia skutkového i právneho stavu veci potom v danej veci dospel k správne, logickému a riadne odôvodnenému rozhodnutiu. Nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že je povinnosťou všeobecného súdu dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, keď aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky všeobecný súd musí dať odpoveď na tie otázky nastolené účastníkom konania, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania a odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/2003, III. ÚS 209/2004, I. ÚS 241/2007 uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 58/2012). Dôvodil, že podstatou práva na spravodlivé konanie nie je právo na úspech v konaní, a teda právo na rozhodnutie zodpovedajúce názorom a predstavám žalobkyne. Ďalej argumentoval, že žalobkyňa nevyužila všetky možnosti na uplatnenie a vymoženie svojho nároku, pretože nepodala žiadny návrh proti členom predstavenstva ani členom kontrolnej komisie Družstva, ktorí boli zodpovední za jeho riadenie, za hospodárenie a nakladanie s jeho majetkom. Kompetencie Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad dohliadanými subjektmi sú dané platnými právnymi predpismi a ich medze vyplývajú z Ústavy Slovenskej republiky a konštantnej súdnej judikatúry, podľa ktorej všetky orgány verejnej moci môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pričom je vylúčený extenzívny výklad (interpretácia) týchto ústavných princípov vyplývajúcich z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Konštatoval, že Národná banka Slovenska postupovala v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a platnými právnymi predpismi, nebola nečinná,

nespôsobilá žiadne prieskumy a pri svojom postupe voči Družstvu a aj obchodníkovi s cennými papiermi dodržiavala zákonné pravidlá zakotvené v ustanoveniach zákona o dohľade a zákona o cenných papieroch. Žalobkyňa mohla požiadať Národnú banku Slovenska o vysvetlenie jej zákonom zverených kompetencií v oblasti dohľadu nad finančným trhom. Muselo jej byť známe, že s investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov s tým, že Národná banka Slovenska môže ukladať sankcie dohliadanému subjektu len za také porušenie a neplnenie povinností, ktoré sú dohliadanému subjektu uložené zákonom a ktoré zároveň patria do pôsobnosti a kompetencií orgánu dohľadu. Až od účinnosti novelizovaného ustanovenia § 129 ods. 3 zákona o cenných papieroch, teda až od 1.6.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície, a teda až odvtedy mohla Národná banka Slovenska dohliadať na to, či Družstvo schválený prospekt investície dodržiava. Uviedol, že povinnosť aktualizovať prospekt investície bola na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch v znení zákona č. 558/2008 Z. z. stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 1.1.2009 a počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nepretržite zodpovedal a zodpovedá investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície. Podklady, ktoré má Národná banka Slovenska zisťovať v rámci predmetu dohľadu, sa vždy vzťahujú výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu so zohľadnením jeho zákonom uložených povinností, pričom žiaden zákon neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík ani krytia, a preto reálne neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Národná banka Slovenska kontrolovať. Vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt mal v súvislosti s rizikom iba jednu informačnú povinnosť podľa ustanovenia § 129 ods. 1 písm. b/ zákona o cenných papieroch spočívajúcu v tom, že zverejnené alebo hromadne používané oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt muselo obsahovať taktiež upozornenie, z ktorého vyplývalo, že s touto investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov. Preto za dodržiavanie prospektu investície Družstva bolo aj voči jeho členom vždy zodpovedné predstavenstvo, ako štatutárny orgán, a to bez ohľadu na fakt, či vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt táto povinnosť bola alebo nebola osobitne zákonom uložená. Žalovaný uviedol, že Národná banka Slovenska mohla kontrolovať len to, či si Družstvo plní informačné povinnosti o verejných ponukách majetkových hodnôt, či informácie zverejňované Družstvom obsahujú náležitosti predpísané zákonom a či Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt zverejňuje finančné správy v zmysle bývalého ustanovenia § 130 zákona o cenných papieroch. Tieto informácie Národná banka Slovenska nepotvrdzovala a ani nemohla potvrdzovať, pretože mohla postupovať len v súlade s (bývalými) ustanoveniami § 129 a § 130 zákona o cenných papieroch a nemohla potvrdzovať správnosť finančných ukazovateľov Družstva. Nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že vo vzťahu k Družstvu bola Národná banka Slovenska nečinná, nakoľko vydala relevantné rozhodnutia, nedopustila sa žiadnych prieskumov v konaní a postupovala v rámci jej oprávnení a v súlade so zákonom o cenných papieroch, zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom, ako aj Ústavou Slovenskej republiky. Vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29 Cdo 4968/2009, na ktorý poukázala žalobkyňa, žalovaný dôvodil, že tento primárne rieši problematiku zodpovednosti iných subjektov ako štátu a iba sekundárne a marginálne sa zaoberá zodpovednosťou za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, pričom z jeho odôvodnenia zároveň vyplýva, že nie je možné zmiešavať posúdenie otázky vzniku škody pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci s otázkou zodpovednostných nárokov osôb uvedených v ustanovení § 3 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní. Teda zodpovednosť štátu v prípade, ak existuje iný dlžník, je zodpovednosť subsidiárna a tiež objektívna, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Musia byť najskôr využité všetky zákonné možnosti veriteľa voči iným dlžníkom a následne musia byť jednoznačne a nespochybniteľne súčasne preukázané všetky tri predpoklady tejto zodpovednosti za škodu. Žalobkyni doposiaľ nevznikla žiadna škoda a nemožno ani odhadnúť, v akej výške a kedy jej škoda v budúcnosti eventuálne vznikne, pretože vznik škody a jej výška závisí na výsledku konkurzného konania, prípadne likvidácie Družstva. Škoda môže vzniknúť až vtedy, ak právo veriteľa (žalobkyne) voči dlžníkovi sa stane fakticky nevymáhateľným. K námietke žalobkyne, že v konkurze na majetok Družstva a v súvisiacich incidenčných súdnych konaniach ani jeden a pol roka od vyhlásenia konkurzu nemajú veritelia ani len zistené pohľadávky, poukázal na písomné vyjadrenie správcu konkurznej podstaty Družstva zo dňa 14.9.2011, v ktorom správca konkurznej podstaty konštatuje katastrofálny stav účtovníctva úpadcu, ktoré bolo vedené len do júla 2010 a po tomto dátume sa v účtovníctve nenachádzajú žiadne účtovné záznamy, účtovné doklady sú v neporiadku, mnohé z nich chýbajú a veľká časť finančných operácií úpadcu bola realizovaná

v hotovosti bez riadneho zaznamenania v účtovníctve. Pohľadávky neboli popreté z dôvodu, žeby boli nedostatočne zdokladované, ale v dôsledku veľmi podozrivého hospodárenia úpadcu v období pred konkurzom. K námietke žalobkyne, že súd prvého inštancie nevykonal listinné dôkazy v súlade s ustanovením § 129 ods. 1 O.s.p. uviedol, že v zápisnici o pojednávaní síce nie je osobitne uvedené, že na tomto pojednávaní boli prečítané určité listiny alebo ich presne označené časti, ale z nej jasne vyplýva, že súd prvého inštancie jednotlivé dôkazy, nachádzajúce sa doteraz v súdnom spise, oboznámil a presne špecifikoval, o aké doklady išlo. V súlade s ustanovením § 121 O.s.p. netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.2.2008, sp. zn. 1 Obo 283/2006, vyplýva, že dôkazy, na ktoré účastník dodatočne poukazuje, sú súdu všeobecne známe, pretože účastník viedol desiatky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe voči rôznym dlžníkom, takže dokazovanie v tomto smere nebolo potrebné vykonať. Je mu známe, že na Okresnom súde Bratislava I. sú proti nemu vedené stovky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe a vo všetkých sporoch majú navrhovatelia rovnakého právneho zástupcu.

4. Na základe dovolania žalobkyne bol (v poradí prvý) rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/355/2014 - 126 zo dňa 16. 06. 2015; ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdený ; zrušený uznesením dovolacieho súdu sp.zn. 1Cdo 786/2015 zo dňa zo dňa 29.09. 2016 z dôvodu nedoručenia vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobkyne.

5. Po odstránení vytknutej procesnej vady odvolacieho konania; doručením vyjadreniam žalovaného k odvolaniu žalobkyne dňa 09.01.2017 (č.l. 169 spisu); odvolací súd opätovne preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

6. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

7. Podľa čl. 2 ods.2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

8. Podľa čl. 2 ods.3 Ústavy SR, každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemôže nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

9. Podľa čl. 20 ods.1 Ústavy SR, každý má právo vlastníť majetok.

10. Podľa čl. 20 ods.3 Ústavy SR, vlastníctvo zaväzuje.

11. Súčasťou princípu právneho štátu je možnosť uplatnenia štátnej moci len vtedy, ak to ustanovuje zákon, každý orgán štátu má totiž ústavou alebo zákonom určený rozsah právomoci, ktorý nemôže prekročiť, takže môže konať len to, čo mu ústava alebo zákon dovoľuje s tým, že spôsob, akým štátne orgány môžu štátnu moc uplatňovať, vrátane druhu a obsahu sankcií, ustanoví zákon. Konanie orgánu štátu v rozsahu zákona bez akejkoľvek výnimky a zákonom ustanoveným spôsobom napĺňa v právnom štáte princíp právnej istoty, čím je vylúčený stav, aby orgán štátu mohol konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným ako zákonom ustanoveným postupom. S princípom právneho štátu je v podobe právnej istoty zabezpečená požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci. Imanentnou súčasťou obsahu právneho štátu je aj všeobecná záväznosť práva pre všetkých (orgány štátu, samosprávy, právnické, fyzické osoby) ako aj jeho dostupnosť (publikovateľnosť) ich adresátom.

12. Z uvedeného, pre účely preskúmvanej veci, vyplýva, že NBS mohla realizovať výkon štátneho dohľadu len v rozsahu zákonom jej zverenej právomoci a vyvodit' len také opatrenia alebo sankcie, ktoré zákon umožňuje uložit' dohliadaným subjektom v prípade nedostatkov zistených v ich činnosti, ktorá podlieha dohľadu, resp. len za nedodržiavanie takých povinností, ktoré im výslovne ukladá zákon. Kompetenciu orgánu štátu tak nemožno zakladať rozšírením výkladu príslušných zákonných ustanovení aj na prípady v ňom výslovne neuvedené a tým konštituovať neexistujúcu povinnosť.

13. Na druhej strane Ústava SR garantuje fyzickým a právnickým osobám široké možnosti pôsobnosti, keď im umožňuje konať všetko, čo nie je zákonom zakázané a nemožno ich nútiť, aby konali niečo, čo im zákon neukladá. Vo svetle týchto ustanovení potom možno konštatovať, že v súlade s princípom zmluvnej autonómie žalobkyňa dobrovoľne vstúpila do obchodnoprávneho vzťahu s Družstvom, jej prijatím za člena PDSI, a teda na základe individuálneho slobodného rozhodnutia prevzala na seba práva a povinnosti člena Družstva vyplývajúce z jeho stanov, v snahe čo najlepšie realizovať svoje záujmy a potreby spočívajúce v danom prípade v zhodnotení vložených finančných prostriedkov vo forme členských vkladov na peňažnom a kapitálovom trhu prostredníctvom tretích osôb (čl. 1, bod 5 stanov Družstva). Pre štát platí, že sa má zásadne zdržať zásahov do súkromno-právnej oblasti, t.j. do slobodného súkromného rozhodovania fyzických a právnických osôb. Ďalej je potrebné, pre účely preskúmvanej veci, zdôrazniť, že družstvo je podnikateľským subjektom, ktorého účelom založenia je podnikanie alebo zabezpečovania potrieb svojich členov (§ 221 ods. 1 Obchodného zákonníka), z uvedeného potom vyplýva, že družstvo je tak nositeľom podnikateľského zisku, ale aj podnikateľského rizika a členovia družstva sa svojimi členskými vkladmi do družstva zúčastňujú a podieľajú na podnikaní družstva a na výsledku jeho podnikania, pričom jednotlivé členské podiely predstavujú mieru ich účasti na družstve a na výsledku jeho podnikania. Do tejto autonómnej oblasti, ktorá funguje na princípe členskej samosprávy, štát môže zasahovať len v rozsahu zákonom mu zverenej kompetencie, a teda štát nemá povinnosť vytvoriť každému príležitosť, aby nadobudol (zhodnotil) vlastníctvo, ale na druhej strane nesmie prekážať nadobudnutiu (zveľadeniu) vlastníctva. Pokiaľ je nadobudnutie (zhodnotenie) vlastníctva späté s činnosťou orgánov verejnej moci, štát znáša zodpovednosť za nečinnosť orgánu verejnej moci v takom rozsahu, v akom nečinnosť mala za následok obmedzenie alebo zmarenie možnosti nadobudnúť, resp. zhodnotiť, vlastnícke právo.

14. V posudzovanej veci súd prvého inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie všetkých rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu žalobkyne, ktorým sa domáhala zaplatenie náhrady škody, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade so zásadami vyplývajúcimi z § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú žalobkyňi nesprávnym úradným postupom orgánov štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 3 ods. 1, ods.2, § 9 ods. 1, § 17 ods.1) v spojení so zákonom č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách (ďalej len "zákon o CP") a zákonom č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom (ďalej len "zákon o dohľade") a svoje dôvody, pre ktoré návrhu žalobkyne nevyhoveli a neprihliadol tak na jej námietky proti postupu orgánov štátu (NBS) pri výkone dohľadu, aj náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať za presvedčivé. Obsah odvolania žalobkyne nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého inštancie z hľadiska ňou uplatňovaných odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2, písm.b/, c/, d/, f/ O.s.p., keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého inštancie založil svoje rozhodnutie.

15. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi pri výkone dohľadu nad finančným trhom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to:
1./ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného
2./ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a
3./ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmom) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

16. Z dikcie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že nesprávnym úradným postupom je aj nečinnosť orgánu verejnej moci, porušenie jeho povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote či zbytočné prietahy v konaní; ide o prípady, keď úkony zo strany orgánu verejnej moci nie sú vykonávané vôbec, alebo v určitej lehote či v lehote primeranej - zodpovedajúcej právu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov. Činnosť štátneho orgánu, pri ktorej realizuje svoju právomoc vymedzenú právnymi predpismi, predpokladá aktívny postup podľa príslušných procesných

ustanovení, ktoré ho oprávňujú a súčasne zaväzujú na určité úkony v priebehu konania. Z uvedeného potom vyplýva, že za nečinnosť možno považovať pasivitu zo strany štátneho orgánu bez toho, aby existovala objektívna zákonná prekážka na to, aby vo veci konal a rozhodol.

17. Podľa ustálenej súdnej praxe, pokiaľ štátny orgán zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za týmto účelom zhromažďuje podklady (dôkazy), hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a prípadné nesprávnosti a vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu zakladať len jeho zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie. Za nesprávny úradný postup nie je možné považovať pochybenia a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky pre jeho vydanie a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne, že nemalo byť vydané, prípadne malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností. Rovnako za nesprávny úradný postup nie je možné považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké podľa svojich predstáv očakáva ten, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

18. V posudzovanej veci bolo nesporné, že podľa § 135 ods. 1 zákona o CP bolo Družstvo, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, dohliadaným subjektom a Národná banka Slovenska bola orgánom štátu, ktorému bola zverená právomoc výkonu dohľadu nad jeho činnosťou. Predmetom dohľadu vo vzťahu k vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt bolo podľa § 135 ods. 2 zákona o CP, v znení účinnom do 10.7.2009, dodržiavanie podmienok ustanovených povoleniami vydanými podľa zákona, dodržiavanie zákona a osobitných zákonov v rozsahu z nich vyplývajúceho a všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na ich vykonanie. Z uvedeného vymedzenia rozsahu dohľadu nepochybne vyplýva, že predmetom dohľadu vo vzťahu k vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt nebola jeho celá činnosť v rozsahu predmetu podnikania zapísaného v obchodnom registri, ani činnosť vykonávaná nad rozsah činnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa zákona o CP, a ani dohľad nad dodržiavaním podmienok prospektu investície, pretože tento nebolo možné považovať za povolenie vydané podľa zákona o CP. Až s účinnosťou od 1. 6. 2010 bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená zákonom o CP povinnosť dodržiavania schváleného prospektu investície (§ 129 ods. 3 zákona o CP v znení zákona číslo 129/2010 Z.z.), odkedy vo vzťahu k dodržiavaniu tejto povinnosti, uloženej zákonom o CP vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, bolo možné vykonávať dohľad a uplatňovať sankcie. S účinnosťou od 10. 07. 2009 bol v ustanovení § 135 ods. 2 zákona o CP rozšírený predmet dohľadu NBS voči dohliadaným subjektom aj na zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činnosti, ako aj informácie a podklady o rizikách a dostatočnom krytí rizík, ktorým sú alebo môžu byť vystavené dohliadané subjekty alebo, ktoré ohrozujú záujmy alebo môžu viesť k ohrozeniu záujmov klientov dohliadaných subjektov. Dovtedy Národná banka Slovenska nevykonávala dohľad nad vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt vo vzťahu k rizikovosti rozloženia jeho portfólia a nemohla mu ukladať žiadne opatrenia, resp. vyvodzovať voči nemu v tomto smere sankcie.

19. Kompetencia Národnej banky Slovenska vo vzťahu k posudzovaniu rozloženia rizík a krytia rizík bola minimálna aj s účinnosťou od 10. 7. 2009, nakoľko v tomto smere zákon o CP; a ani žiadny iný všeobecne záväzný právny predpis; neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt žiadne konkrétne povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík ani krytia rizík; vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt mal aj naďalej v § 129 ods. 1 písm. b/ zákona o CP stanovenú povinnosť upozorniť v oznámení o verejnej ponuke majetkových hodnôt, že s investíciami je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov.

20. Navyše ani od 10.7.2009 nevyplývala zo žiadneho ustanovenia zákona pre NBS kompetencia nariaďovať vyhlasovateľovi - Družstvu, do akých konkrétnych cenných papierov alebo iných majetkových aktív má investovať peňažné prostriedky zhromaždené na základe verejnej ponuky, nemohla preto NBS v tomto ohľade niesť spoluzodpovednosť za podnikateľské rozhodnutia a aktivity Družstva a tým sa de facto spolupodieľať na znášaní podnikateľského rizika.

21. So zreteľom na uvedené potom žalobkyňa nedôvodne namieta, že NBS mala, vzhľadom na zistené nedostatočné rozloženie rizika obchodníkom s cennými papiermi, vyvodiť voči Družstvu sankciu už v roku 2007; keď toto mohla NBS sledovať a vyhodnocovať vo vzťahu k vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 10.7.2009. Vo vzťahu k sankcionovaniu

Družstva za nedodržanie prospektu investície odvolací súd poukazuje na zápis z rokovania zo dňa 24. 8. 2007, z ktorého je zrejmé, že NBS vytkla Družstvu nedodržiavanie prospektu investície v tom, že majetok vložený do investičných nástrojov bol tvorený 100 % zmenkami jedného emitenta. V nadväznosti na uvedené dokladoval predseda predstavenstva Družstva bezproblémovú a úspešnú činnosť Družstva, ako dohliadaného subjektu, od roku 2001, skonštatoval, že Družstvo kladie veľký dôraz na dodržiavanie všeobecne záväzných právnych predpisov, prospektu investícií, ako i na dôveru svojich klientov, pričom doteraz neboli evidované žiadne sťažnosti zo strany klientov. Zástupcovia Družstva k vytknutému nedostatku uviedli, že znenie prospektu investície im umožňuje rozloženie finančných nástrojov v družstvách ich portfólií aj tým spôsobom, že sa tam bude nachádzať iba finančný nástroj (zmenka) jedného emitenta a keďže je táto avalovaná ďalšími dvoma spoločnosťami, dochádza k rozloženiu investičného rizika. Vo vzťahu k prospektu investície, z ktorého vyplýva, že angažovanosť voči jednému emitentovi by nemala prekročiť 30 % podiel na celkových aktívach, uviedli, že ide len o odporúčanie, ktoré nezakladá povinnosť Družstva týkajúcu sa jeho investičnej stratégie. Na uvedené reagovali predstavitelia NBS tak, že uvedený text treba chápať ako povinnosť dodržiavať uvedený limit vyhlasovateľom verejnej ponuky a nie ako odporúčanie, keď navyše zmenku ako dlhový cenný papier nepovažovali za vysoko likvidný cenný papier. Z uvedeného vyplýva, že NBS vykonala dohľad vo vzťahu k Družstvu v rozsahu kompetencií vyplývajúcich jej; v relevantnom období; zo zákona, keď zistené nedostatky prerokovala s členmi štatutárneho orgánu dohliadaného subjektu postupom podľa § 2 ods. 8 zákona o dohlade č. 747/2004 Z.z.. Napokon, ako vyplýva z obsahu spisu, výsledkom rokovania bolo rozloženie portfólia finančných nástrojov Družstvom do troch subjektov v súlade so znením schváleného prospektu investície. V danom čase nemalo Družstvo zákonom stanovenú povinnosť dodržiavať prospekt investície, a NBS nedisponovala právomocou uložiť mu represívnu sankciu za tento zistený nedostatok v jeho činnosti, pretože z jeho strany nedošlo k porušeniu výslovne mu zákonom uloženej povinnosti.

22. Vo vzťahu k OCP vykonala NBS účinný dohľad v rozsahu vyplývajúcom z § 135 ods. 7 zákona o CP, keď posudzovala rozloženie investičného rizika portfólia, ktoré obchodník s cennými papiermi spravoval a v tomto smere vykonala v dňoch 20.3.2007 - 12.4.2007 dohľad na mieste a v nadväznosti na výsledky rokovania, ktoré sa uskutočnilo dňa 24.8.2007 s členmi predstavenstva Družstva, začala z vlastného podnetu - listom zo dňa 4.9.2007, vo vzťahu k OCP konanie, výsledkom ktorého bolo uloženie mu sankcie v podobe pokuty pre porušenie zákona o cenných papieroch. Pokiaľ v tomto smere žalobkyňa namietala, že uvedená sankcia bola nedostatočná a že NBS neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia (zákaz činnosti obchodníkovi, zrušenie mu povolenia na činnosť alebo udelenia peňažnej sankcie priamo členom predstavenstva obchodníka), poukazuje odvolací súd na to, že správnosť úradného postupu NBS ohľadne uloženia jednej, z viacerých do úvahy prichádzajúcich sankcií, dohliadanému subjektu v rámci konania o vykonaní dohľadu, nemôže byť predmetom preskúmania v tomto konaní z hľadiska nesprávneho úradného postupu, keďže by tým došlo k neprípustnému zásahu do kompetencie orgánu dohľadu; keď navyše uloženie sankcie je výsledkom správnej úvahy tohto orgánu a táto môže byť preskúmaná len na to oprávneným inštančne nadriadeným orgánom v správnom konaní na základe podaného opravného prostriedku.

23. Súd konajúci o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nemôže vecnú (obsahovú) správnosť rozhodnutí orgánu dohľadu posudzovať z hľadiska nesprávneho úradného postupu, ale týmto vecnými nedostatkami sa môže zaoberať jedine príslušný orgán pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia, ktorého výsledkom je súd v občianskom súdnom konaní viazaný.

24. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdu v tomto konaní neprináležalo prehodnocovať a posudzovať efektívnosť a účinnosť sankcie uplatnenej NBS vo vzťahu k OCP. Okrem toho je potrebné konštatovať, že v nadväznosti na zistené nedostatky (poskytovanie investičnej služby od 13. 5. 2003, ktorú nemohol OCP vykonávať), bolo vydané OCP na jeho žiadosť povolenie na poskytovanie investičných služieb - riadenie portfólia rozhodnutím dňa 22. 4. 2008 a následne bola medzi obchodníkom s cennými papiermi a Družstvom uzatvorená nová zmluva o riadení portfólia dňa 2. 6. 2008. S ohľadom na uvedené nemožno vyvodiť záver o zanedbaní dohľadu NBS nad OCP.

25. Úrad pre finančný trh, ktorý schvaľoval prospekt Družstva pred jeho zverejnením, postupoval podľa § 126 ods. 4 v spojení s § 122 ods. 4 až 9 zákona o CP, v znení účinnom do 1. 8. 2008, v intenciách ktorého preskúmal, či prospekt obsahuje predpísané náležitosti, pričom pri svojom

rozhodovaní o žiadosti o schválenie prospektu investície nebol povinný preverovať pravdivosť alebo hodnovernosť údajov uvedených prospekte, s výnimkou identifikačných údajov vyhlasovateľa verejnej ponuky a oprávnenosti osôb podpisujúcich prospekt; v prípade, ak v rámci konania o žiadosti zistil, že údaje v prospekte nezodpovedajú skutočnosti, prospekt neschválil. Jednou z náležitostí prospektu investície podľa § 128 ods. 1 písm. h) zákona o CP je aj vyhlásenie štatutárneho zástupcu vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, že skutočnosti uvedené v prospekte investície sú úplné a pravdivé. S účinnosťou od 1. 8. 2005 bol upravený dodatok k prospektu v § 125c zákona o CP, v zmysle ktorého každá nová významná skutočnosť, vecná chyba alebo nepresnosť týkajúca sa údajov zahrnutých do prospektu, ktorá by mohla ovplyvniť správne hodnotenie cenných papierov, sa musela uviesť v dodatku k prospektu, ktorý rovnako podliehal v tom čase schváleniu úradu. S účinnosťou od 1. 1. 2006 prešla kompetencia schvaľovať prospekt na Národnú banku Slovenska; v § 125 ods.2 zákona o CP bola uložená povinnosť schvaľovať prospekt (cenného papiera) Národnej banke Slovenska, ktorá mala pri schvaľovaní prospektu posudzovať jeho úplnosť, vzájomný súlad predložených dokladov a ich zrozumiteľnosť (§ 125 ods. 7). Vo vzťahu ku schvaľovaniu dodatku prospektu (cenných papierov) bola kompetencia NBS daná ustanovením § 125c zákona o CP s tým, že na schvaľovanie dodatku sa vzťahoval primerane § 125. Ustanovením § 127 ods. 2 zákona o CP bola s účinnosťou od 1.1.2006 stanovená právomoc NBS schvaľovať aj prospekt investície vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, za úplnosť a pravdivosť jeho údajov naďalej zodpovedal štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1, písm. h/). Až novelou zákona účinnou od 1.1.2009 bola NBS povinná dohľadať aj na aktuálnosť prospektu investície (§ 127 ods. 4 zákona o CP v znení účinnom od 1.1.2009 v spojení s § 125c ods. 1), pričom povinnosť predložiť dodatok na schválenie orgánu dohľadu mal štatutárny orgán vyhlasovateľa. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uzavrel, že žalobkyňa v tomto smere nepreukázala, že sa NBS mala a mohla aj inak, ako z oznámenia Družstva, dozvedieť o vykonaných zmenách v údajoch schváleného prospektu investície, napr. z pravidelne jej predkladaných finančných správ; v tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že dohľad NBS nezahŕňal kontrolu nad správnosťou finančných ukazovateľov Družstva. Rovnako nebolo ničím podložené tvrdenie žalobkyne, že nedostatky v aktualizácii údajov prospektu, mali vplyv na hodnotenie majetkových hodnôt, resp. že by sankcionovanie Družstva orgánom dohľadu, ovplyvnilo jej rozhodnutie zotrvať v Družstve, resp. ďalej investovať do majetku Družstva. Žalobkyňa ničím nepreukázala, že ku vzniku škody spočívajúcej v nevyplatení jej vyrovnacieho podielu došlo v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s neaktualizovaním údajov prospektu, resp. že jej nemožnosť rozpoznať riziko investície bola zapríčinená zanedbaním dohľadu NBS nad aktualizáciou údajov, resp. nesankcionovaním Družstva za nesplnenie si v tejto súvislosti jeho povinnosti.

26. O zhoršenej finančnej situácii Družstva sa mohla NBS dozvedieť z jeho ročnej finančnej správy za rok 2009, ktorú malo Družstvo povinnosť zverejniť do 30. 4. 2010, avšak už predtým dňa 15. 4. 2010 Družstvo požiadalo NBS o preskúmanie postupu OCP a o vykonanie dohľadu na mieste u OCP vzhľadom na to, že vypovedal zmluvu o riadení portfólia s účinnosťou od 1. 5. 2010. V nadväznosti na uvedené oznámenie NBS okamžite konala vo vzťahu k OCP, keď u neho vykonala dohľad na mieste v období od 20. 4. do 6. 5. 2010, ako aj vo vzťahu k Družstvu, vzhľadom na zistenú neaktualnosť údajov uvádzaných v prospekte investície, keď ho vyzvala listom zo dňa 20. 4. 2010, aby predložil žiadosť o schválenie dodatku k prospektu investície, ktoré konanie sa skončilo rozhodnutím zo dňa 26. 8. 2010 tak, že konanie o žiadosti Družstva o schválenie dodatkov k prospektu investície bolo zastavené pre nečinnosť samotného Družstva. Následne listom zo dňa 27. 8. 2010 začala NBS proti Družstvu konanie o uložení sankcie, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie zo dňa 30. 5. 2011, ktorým zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt pre nedodržanie prospektu investície v zmysle § 129 ods. 3 zákona o CP, rozhodnutím zo dňa 21. 12. 2010 odobrala povolenie obchodníkovi s cennými papiermi na poskytovanie investičných služieb a dňa 27. 7. 2010 podala trestné oznámenie v súvislosti s podozreniami o spáchaní trestného činu.

27. Podľa § 415 Obč. zák., každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

28. Podľa § 441 Obč. zák. ak bola škoda spôsobená výlučne zavinením poškodeného, znáša ju sám.

29. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že žalobkyňa mala postupovať s priemernou dávkou opatrnosti, ktorú bolo možné od nej spravodlivo požadovať a zväžiť možnú mieru rizika spojeného s jej investovaním v podobe členských vkladov v Družstve, ktorej si musela byť vedomá aj

vzhľadom na povinné upozornenie vyhlasovateľa na rizikovosť investície v oznámení o verejnej ponuke (§ 129 ods. 1 písm.b/ zákona o CP) a neprimerane sa spoliehala na to, že štát v rámci výkonu dohľadu je garantom návratnosti vložených peňažných prostriedkov a ich zhodnotenia. Žalobkyňa preto nedôvodne argumentuje, že bolo porušené jej právo na legitímne očakávania v tom, že štát bude vykonávať dohľad nad finančným trhom riadne, a že ju v presvedčení o tom, že investícia do PDSI nie je riziková, ochráni pred vznikom škody. Tiež treba dodať, že neznalosť zákona ju podielu viny nezbavuje. Žalobkyňa rovnako zanedbala svoju prevenčnú povinnosť vo vzťahu ku kontrole činnosti Družstva, keď svojou účasťou na členskej schôdzi, mohla uplatňovať svoje práva vyplývajúce jej z členstva, a to riadiť záležitosti Družstva a kontrolovať činnosť Družstva a jeho orgánov. Žalobkyňa uložením peňažných prostriedkov do súkromného podnikateľského subjektu prevzala na seba určité riziká, a to vrátane rizík spojených s jeho zlým hospodárením, a túto nemôže prenášať na štát. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením žalobkyne v tom, že medzi vzniknutou škodou, ktorá sa má rovnať hodnote ňou investovanej sumy do Družstva, resp. výške vyrovnacieho podielu a nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nečinnosti orgánu dohľadu, je daná príčinná súvislosť, v tom, že keby včas zakročil a pozastavil by činnosť Družstva alebo OCP, nebola by žalobkyňa svoje peniaze zverila Družstvu, resp. že by vymohla ňou vložené peniaze, resp. vyrovnací podiel. Žalobkyni nevznikla škoda tým, že vstúpila do Družstva a vložila do neho peňažné prostriedky formou členských vkladov alebo tým, že skôr nevystúpila z Družstva, ale tým, že jej vznikla nevymožiteľná pohľadávka voči Družstvu na vyplatenie vyrovnacieho podielu v súvislosti s vystúpením z Družstva a škoda jej vznikne v dôsledku nevymožiteľnosti tejto jej pohľadávky od Družstva, pričom táto skutočnosť t.j. nevymožiteľnosť, nemá príčinnú súvislosť v nečinnosti orgánu dohľadu, ale vo finančnom hospodárení Družstva. Pokiaľ by bola Družstvu uložená (najprísnejšia) sankcia zákazu činnosti, tak to samo o sebe ešte neznamená, že pohľadávka žalobkyne by bola uspokojená.

30. Nakoľko výkon dohľadu NBS sa nevzťahuje na spory vyplývajúce zo záväzkovo-právnych vzťahov medzi obchodníkom s cennými papiermi a ich klientmi (§ 136 ods. 1 zákona o CP), nemôže niesť NBS zodpovednosť za zanedbanie povinnosti Družstva, ako vlastníka majetku, a to kontrolovať obchodníka s cennými papiermi ako si plní svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o riadení portfólia a povinnosti domáhať sa ich riadneho splnenia súdnou cestou v záujme ochrany majetku Družstva a jeho členov. Rovnako nemôže NBS niesť zodpovednosť za zanedbanie povinnosti členov Družstva kontrolovať činnosť Družstva a jeho orgánov na členskej schôdzi.

31. Odvolací súd zhodne s žalovaným konštatuje, že nakoľko žalobkyňa nebola v žiadnom právnom vzťahu, ako člen Družstva, s OCP, ktorý bol výlučne v právnom vzťahu s Družstvom - vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt, nemohlo dôjsť v bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s prípadným zanedbaním výkonu dohľadu zo strany NBS nad OCP ku vzniku škody na majetku žalobkyne.

32. Podľa § 442 ods. 1 Obč. zák. uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodeného ušlo (ušlý zisk).

33. Škoda predstavuje ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, ušlý zisk spočíva v tom, že nenastalo zväčšenie majetku poškodeného, ktorý by bolo možné, nebyť škodnej udalosti, dôvodne očakávať s ohľadom na predvídateľný sled vecí. Charakter náhrady škody má i majetková ujma spočívajúca v strate majetkového prínosu v hodnote uplatnenej pohľadávky, lebo tým, že nebola táto dlžníkom zaplatená, nezväčšil sa majetkový stav, hoci by to bolo možné dôvodne očakávať. Vznik škody na strane veriteľa predpokladá v takomto prípade, že jeho právo na plnenie proti dlžníkovi nie je uspokojené.

34. V zmysle uvedeného možno vyvodiť záver, že pokiaľ si žalobkyňa uplatnila pohľadávku v konkurznom konaní, ktoré ešte prebieha, je vylúčené kvalifikovať túto ako škodu, pretože ešte môže byť v rámci konkurzu uspokojená. Totiž uplatnenie a vymáhanie pohľadávky voči dlžníkovi a zároveň jej uplatnenie ako náhrady škody sa vzájomne vylučujú a podmieňujú a až výsledok uplatnenia pohľadávky môže privodiť vznik škody. Z tohto pohľadu je žaloba podaná predčasne, nakoľko žalobkyni škoda (v podobe nevymožiteľnosti pohľadávky) ešte nevznikla a môže jej vzniknúť až po skončení konkurzného konania, resp. po právoplatnosti rozvrhového uznesenia. V prvom rade si teda žalobkyňa musí vysporiadať svoje nároky so subjektmi zmluvných vzťahov a vo vzťahu k iným subjektom si môže uplatňovať mimozáväzkovú zodpovednosť za vznik majetkovej ujmy až po tom, čo táto ujma zo záväzkových vzťahov vznikla, teda až vtedy ak právo žalobkyne na plnenie nebolo a už nemôže ani

byť uspokojené. Náhrady za plnenie, na ktoré je povinný priamy dlžník, sa preto nemožno úspešne domáhať na ďalších subjektoch z titulu ich zodpovednosti za škodu skôr, než vôbec majetková ujma veriteľovi vznikla, teda pred vyporiadaním pohľadávky žalobkyne voči Družstvu, a to buď v rámci súdneho či konkurzného konania, eventuálne ako poškodený veriteľ Družstva aj proti zodpovedným predstaviteľom štatutárnych orgánov titulom porušenia ich povinnosti vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami Družstva a všetkých jeho členov (§ 243a Obchodného zákonníka). Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil aj so záverom súdu prvého inštancie o tom, že návrh žalobkyne bolo potrebné zamietnuť aj z toho dôvodu, že bol predčasne podaný.

35. V tejto súvislosti žalovaný dôvodne argumentuje tým, že zodpovednosť štátu za škodu titulom nesprávneho úradného postupu je subsidiárna a nastupuje až po vyčerpaní všetkých zákonných možností veriteľa vo vzťahu k priamemu dlžníkovi, na uspokojenie jeho nárokov z ich vzájomného právneho vzťahu. Žalobkyňa sa mylne domnieva, že existencia pohľadávky voči priamemu dlžníkovi jej automaticky zakladá vznik majetkovej škody, táto jej totiž nevzniká v okamihu splatnosti jej pohľadávky voči priamemu dlžníkovi, v tomto prípade Družstvu, respektíve v prípade jeho omeškania so zaplatením tejto pohľadávky, ale škoda jej vzniká až v prípade, ak sa stalo jej právo na plnenie voči priamemu dlžníkovi nevykonalým. V tomto smere je preto bezpredmetná námietka žalobkyne, že zákon číslo 514/2003 Z.z. nevyžaduje žiadne predchádzajúce vysporiadanie súkromnoprávných vzťahov a že žiadna platná norma neumožňuje vysloviť záver o predčasnosti podania návrhu a to ani vtedy, ak doposiaľ nemala možnosť vymôcť plnenie od subjektu, ktorý je jej povinný dané plnenie vrátiť.

36. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29 Cdo 4968/2009 zo dňa 11. 4. 2012 vo vzťahu k predčasnosti návrhu, poukazuje odvolací súd na to, že tento na daný prípad nedopadá, keďže ním bolo judikované v súvislosti s § 3 zákona číslo 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, v znení účinnom do 31. 12. 2007, že rozvrhové uznesenie nie je samé o sebe skutočnosťou rozhodnou pre vznik alebo výšku škody spôsobenej veriteľovi porušením povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka; a teda predmetom judikovanej veci nebolo posudzovanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci. V danom prípade tak odvolací súd považoval vo vzťahu k preskúmvanej veci za relevantné rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25 Cdo 2601/2010 zo dňa 25. 8. 2010, ktorý sa v ňom zaoberal nárokom na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci a v tejto súvislosti vyslovil záver, že nárok na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci môže byť voči štátu úspešne uplatnený len vtedy, ak nemôže poškodený úspešne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je mu povinný plniť, a v prípade prebiehajúceho konkurzu na majetok dlžníka môže veriteľovi škoda vzniknúť až vtedy, ak nebude nárok voči dlžníkovi uspokojený ani v rámci konkurzu, pričom za nedobytnú je možno pohľadávku považovať až ku dňu, kedy žalobkyňa obdržal plnenie na základe právoplatného rozvrhového uznesenia bez ohľadu na to, že doposiaľ nebolo vydané rozhodnutie o zrušení konkurzu.

37. Inou vadou konania v zmysle ust. § 205 ods. 2, písm.b/ O.s.p. je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 221 ods. 1 písm. a/ a ž g/ O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia, ale jej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup v občianskom súdom konaní. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Na takúto vadu konania pred súdom prvého inštancie odvolací súd prihliada aj keď nebola výslovne v odvolaní namietaná (ust. § 212 ods. 3 O.s.p.). O takúto inú vadu konania ide aj vtedy ak súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie v súlade so zákonom a spôsobom upraveným v zákone alebo ak je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov pre absenciu náležitostí podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p.

38. Dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní (§ 122 ods. 1 O.s.p.). Dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie (§ 129 ods. 1 O.s.p.).

39. Námietku žalobkyne, že súd prvého inštancie nevykonal dokazovanie v súlade s ustanovením § 129 ods. 1 O.s.p., nepovažoval odvolací súd za opodstatnenú, keď zo skutočnosti, že v zápisnici nie je zachytené, či oboznámenie vykonal súd prvého inštancie prečítaním presne označených listín alebo ich presne označených častí, nemožno vyvodiť ich procesnú neúčinnosť, resp. ich nevykonanie zákonným spôsobom. Navyše, ide predovšetkým o listinné doklady predložené samotnou žalobkyňou, a preto jej bol ich obsah známy, dokonca sa na tieto dôkazy odvolávala v súvislosti s preukazovaním

svojho nároku, a preto súd prvého inštancie nevychádzal pri svojom rozhodovaní zo žiadnej takej rozhodujúcej skutočnosti, resp. listinného dôkazu, preukazujúceho také skutočnosti, ktoré by žalobkyni neboli známe a na ktoré skutočnosti či dôkazy by nebola mohla v konaní patrične, svojimi procesnými návrhmi a vyjadreniami, reagovať. Napokon žalobkyňa, resp. jej právny zástupca, nenamietali v priebehu pojednávania, že by na ňom nedošlo k oboznámeniu s listinnými dokladmi, resp. že by došlo k zaprotokolovaniu tejto skutočnosti v rozpore s faktickým stavom.

40. S poukazom na uvedené odvolací súd uzavrel, že dokazovanie listinnými dokladmi bolo vykonané zákonným spôsobom, tieto tak boli spôsobilým podkladom pre zisťovanie skutkového stavu tak, ako bol správne ustálený súdom prvého inštancie a účastníci mali možnosť v konaní uplatniť svoje právo sa k týmto dôkazom vyjadriť (§ 123 O.s.p.).

41. Súd prvého inštancie k skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, tak dospel v súlade s § 122 ods. 1 O.s.p. a § 129 ods. 1 O.s.p., a preto v konaní pred súdom prvého inštancie nedošlo k procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

42. So zreteľom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru zhodnému so súdom prvého inštancie, že NBS, ako orgán dohľadu nad finančným trhom, svojím postupom neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto z jej strany nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu a jej postup mal oporu v čl. 2 ods.2 Ústavy SR.

43. Odvolací súd tak nepovažoval námietky žalobkyne uvádzané v odvolaní za dôvodné a za stavu, keď súd prvého inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a riadne vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec posúdil aj po právnej stránke, žalobkyňou uplatnené odvolacie dôvody nemohli obstať.

44. Keď teda súd prvého inštancie za daného skutkového stavu, ktorý bol zistený správne, zamietol návrh žalobkyne vo veci samej - z dôvodu nesplnenia zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., rozhodol vecne správne a odvolací súd preto rozsudok súdu prvého inštancie v napadnutej časti, vrátane výroku o náhrade trov konania, potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

45. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý mal vo veci úspech v celom rozsahu, vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho ako aj dovolacieho konania v súvislosti s bránením práva.

46. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b)

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods.1 CSP) . Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods. 2 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).